

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΟΛΓΑ
κατά νεωτάτην φωτογραφίαν

ΚΟΡΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ¹

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ Κ^{ας} HANNAH LYNCH

Ἡσθάνθην τὴν καρδίαν μου πάλλουσαν ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἶδω τὸ πρόσωπόν της. Εἶχέ τι τὸ ἐπιβλητικὸν πᾶσά της κινήσεις. Τί ἦτο ἀρά γε ; δικαστὴς νεαρὸς καταμετρῶν καὶ ἐλέγχων τὴν ἀνομίαν ἐνόχου ; ἦτο Ἀρτεμὶς ψυχρά καταδικάζουσα ἀπρεπῆ αἰσθήματα ; ἦτο Ἀθηνᾶ νομνεγὴς ἐπιπλήττουσα ἀφροσύνην ; Ἐπρόσεξα ν' ἀκούσω. Δὲν μοῦ ἦτο εὐκόλον νὰ ἐννοήσω ὅλα ὅσα ἔλεγεν ἡ εὐστροφὸς γλῶσσα τῆς χωρικῆς εἰς τὴν ἐγγώριον διάλεκτόν της, ἀλλ' ἐν συνόλῳ ἐννόησα ὅτι ὁ λόγος ἦτο περὶ ἐπιστολῆς ἡ ὁποία εἶχε σταλῆ, ἀλλ' ὅτι ἡ ὑπαγορεύσασα τὴν ἐπιστολὴν μετενόησε καὶ ἤθελε τῶρα νὰ στείλῃ ἄλλην — διαφορετικὴν.

— Ἀχ, Κυρία μου, ἔλεγε κλαίουσα. Μ' ἐκείνο τὸ γράμμα θὰ θυμώσῃ, καὶ τί θὰ γείνω ἐγὼ ἂν δὲν γυρίσῃ πίσω ! Νὰ τοῦ γράψῃς ὅτι δὲν θέλω παρὰ τὸ καλὸ του, ὅτι κάθε τι ὑποφέρω, φθάνει νὰ ἔλθῃ πίσω. Μόνον νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Σμύρνην καὶ νὰ τὴν παραιτήσῃ τὴν γυναῖκα ἐκείνην. Ἄλλο δὲν θέλω. Γράψε του, νὰ ζῇς, μὲ τρόπον νὰ τὸν καταπείσῃς. Δὲν ἔμπορῶ χωρὶς ἐκείνον, — δὲν ἔμπορῶ !

— Ἄλλ' ἂν σοῦ γράψω τὸ γράμμα καθὼς τὸ θέλεις τῶρα, ἴσως ἔλθῃς αὔριον πάλιν μετανοημένη, καλὴ μου, καὶ μὲ παρακαλεῖς νὰ τοῦ γράψω ἄλλο πάλιν θυμωμένον, καθὼς τὸ πρῶτον. Ἡ φωνὴ της ἦτο καθαρά καὶ γλυκεῖα, — δὲν ἤξεύρω πῶς ὁ ἦχος της μοῦ ἔφερε εἰς τὸν νοῦν τὸ βελουδόν. Δὲν ἠδυνήθην νὰ ἀντισταθῶ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὴν ἶδω ἐκείνην ἡ ὁποία ὠμίλησε μὲ αὐτὴν τὴν φωνήν. Χωρὶς νὰ σκεφθῶ ἂν ἀρμόζῃ, χωρὶς νὰ συναισθάνωμαι ἀκριβῶς τί κάμνω, ἐξῆλθα τοῦ δωματίου, κατῆλθα τὴν μαρμαρίνην κλίμακx καὶ στηρίζας τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς

κορυφῆς τῆς χαμηλῆς στήλης πλησίον της, ἐστύλωσα ἐπάνω της τὸ βλέμμα.

Ἔστρεψε πρὸς ἐμὲ τὴν κεφαλὴν καὶ ἀντικρύσθησαν οἱ ὀφθαλμοί μας. Τί ἐκράτησε τὰ βλέμματά μας προσηλωμένα καὶ ἐκθαμβά; Ἦτο ἄρα γέ ἡ ἐκπληξίς τῆς ἀναγνώρισεως, ἡ εὐφροσύνη τῆς αἰφνιδίου συμπαθείας, ἡ ἀπροσδόκητος ἀποκάλυψις ὀνείρων πραγματοποιουμένων;

Ἔταπεινώσα ἐνώπιόν της τὰς χεῖρας, εὐτυχής, εὐχαριστημένος, πρόθυμος εἰς ἱεράν ὑποδούλωσιν. Ἐκείνη, υπείκουσα εἰς τῆς παρθενίας τὴν σεμνὴν ὑπαγόρευσιν, ἐφαίνεται προσπαθοῦσα νὰ τηρήσῃ ἐλευθέραν τὴν ψυχὴν της. Ἀλλ' ὁμως δὲν ἠδύνατο κ' ἐκείνη ν' ἀποσπάσῃ τοὺς ὀφθαλμούς της ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ ἐλαμπε εἰς τὸ ὕγρον βλέμμα των ἡ βωβὴ εὐγλωττία ἐκθάμβου ἱκεσίας. Ἐπὶ τέλους ἐχαμήλωσε τὰ βλέφαρα, καὶ ἀκουσίως ἐχαμήλωσα κ' ἐγὼ τὰ ἰδικά μου.

Ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς θρηνούσης, γονατιστῆς χωρικῆς, καὶ εἶπε:

— Δὲν ἤμπορῶ νὰ σοῦ γράψω σήμερον τὸ γράμμα, Κατήγκω. Ἐλα νὰ μ' εὔρης εἰς τὴν Μουσουλῶν.

Καὶ στραφεῖσα πάλιν πρὸς ἐμὲ μὲ εἶδε μὲ ὀλιγωτέραν τώρα ταραχὴν, μὲ γαλήνην εἰς τὸ τρυφερόν της βλέμμα, βλέμμα σταθερόν, ἐπιτακτικόν, ἡγεμονικόν, — βλέμμα τὸ ὅποιον μοῦ ἔλεγε μυστηριωδῶς ὅτι ἦτο βασιλίσσά μου ἐκείνη καὶ ὅτι οὔτε ἔγχοις τῆς ὑπεροχῆς της θά ἐθυσίαζε χάριν μου. Ἐδέχθην ταπεινῶς τὴν προσταγὴν τῶν ὀφθαλμῶν της, χωρὶς νὰ προσφέρω λέξιν διαμαρτυρήσεως ἢ παρακλήσεως, μολονότι ἀνῆρχοντο βιαίως εἰς τὰ χεῖλη μου λέξεις τοιαῦται. Παρέμερισα διὰ νὰ περάσῃ καὶ κατάρθωσα νὰ νικήσω τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐγγίσω τὴν χεῖρά της ὡς ἰκέτης, νὰ γονατίσω ἐμπρὸς της ὡς δούλός της. Ἀλλ' ὄχι! Κάτι μοῦ ἔλεγεν ἐκείνην τὴν στιγμήν ὅτι πρέπει νὰ εἴμεθα ἴσοι ὁ εἰς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου. Ἐὰν εἶναι ἐκείνη βασιλίσσά μου, βασιλεὺς της κ' ἐγὼ! Ὅχι! δούλός σου, Ἰναρίμη! Βασιλεὺς σου, καθὼς σύ, ἀγαπητή, εἶσαι ἀπὸ τοῦδε ἡ βασιλίσσά μου!

Ἐπέστρεψα εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ ἐπροσπάθησα νὰ σκεθῶ. Ἀλλ' οὔτε νὰ σκεθῶ, οὔτε νὰ πράξω τι ἠδυνάμην. Ἠδυνάμην μόνον νὰ αἰσθάνωμαι· νὰ αἰσθάνωμαι ὅτι εἶδον τὴν Ἰναρίμην, ὅτι ἡ ψυχὴ μου προσήγγισε τὴν ἰδικήν της, ὅτι ἐφεξῆς ἡ ζωὴ τῶν δύο μας συνεδέθη.

Ἐνῶ ἐπλανώμην οὕτω εἰς ὄνειρα, πλήρης χαρᾶς, ἤκουσα τὴν φωνὴν τοῦ Ἀριστείδου προσπαθοῦντος νὰ κατευνάσῃ τὴν ὀρμὴν τοῦ ἡμιόνου του καὶ αἱ λέξεις Κυρία καὶ Μουσουλῶ ἐπέσυραν τὴν προσοχήν μου.

Ἐπλησίασα περίφοβος εἰς τὸ παράθυρον. Ἡ Ἰναρίμη ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ ἡμιόνου. Ὁ λευκός της

κεφαλόδεσμος ἐπροφύλαττε μόνος τὴν κεφαλὴν της κατὰ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου. Μοῦ ἤλθε νὰ φωνάξω, νὰ ἐμποδίσω τὴν ἀναχώρησίν της, νὰ διαμαρτυρηθῶ κατὰ τῆς ἀδικίας τοῦ νὰ φύγῃ καὶ νὰ μ' ἀφήσῃ. Ἀλλὰ τί δικαίωμα εἶχα νὰ σφετερισθῶ οἰκανήποτε ἐξουσίαν ἐναντίον τῆς ἐκδηλώσεως τῶν εὐγλωττων ὀφθαλμῶν της; Καὶ συγχρόνως μοῦ ἤλθε εἰς τὸν νοῦν ἡ συναίσθησις ὅτι τὸ διάβημά της ἦτο πρέπον καὶ ἀρμόζον, ὅτι τὸ ὑπηγόρευε ἡ παρθενικὴ της ἀξιοπρέπεια. Δὲν ἦτο φυγὴ ἡ ἀναχώρησίς της, ἀλλὰ σεμνὴ, περισκεμμένη ἐπιφύλαξις. Εἰς ἐμὲ ἀπέκειτο νὰ ὑπάγῃ κατόπιν της, εἰς ἐμὲ νὰ τὴν κατακτήσω ἡσύχως, γαληναιῶς. Δὲν ἔπρεπε νὰ μὲ πικράνῃ ἡ ἀπόκρυψις τοῦ νέου τούτου φωτός τῆς ζωῆς μου, διότι πᾶσά της θέλησις πρέπει ἐφεξῆς νὰ εἶναι καὶ θέλησίς μου».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

(Ἐκ τοῦ ἡμερολογίου τοῦ Λανῆν)

Ἀρραβὼν διωπηλός.

«Τὸ ἀπόγευμα, ὅτε συνώδευσα τὸν Τελάχων εἰς τὸν περίπατόν του, ὁ γέρον ἐφάνη παρατηρῶν ἀσύνηθές τι εἰς τὸ βάδισμα καὶ τὴν ἔκφρασίν μου. Ἠσθάνομην κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος ὡσὰν νὰ ἐπήδων μᾶλλον ἢ νὰ ἐπεριπάτου, ὡσὰν νὰ μὴ διέκρινα καλῶς ὅ,τι καὶ ἂν ἔβλεπα. Ἐθόλονε τὸ βλέμμα μου ἡ ἔσωθεν ἀνερχομένη λάμψις. Καὶ ὅμως ποτὲ δὲν μοῦ ἐφάνησαν ὠραιότεροι οἱ πέριξ γυμνοί, ἡλιοφώτιστοι λόφοι, ποτὲ δὲν μοῦ ἐφάνη θελκτικωτέρα ἡ θέα τῶν ἀπεχουσῶν νήσων, τῶν ἐπικαθημένων εἰς τὰ ἥσυχα νερά τοῦ Αἰγαίου, ὡς νέφη κυανᾶ καὶ ρόδινα. Δὲν ἐνθυμούμην τίποτε ἐκ τῆς συνομιλίας μας. Ἐπεριπάτου, πλήρης ἀνεκφράστου εὐδαιμονίας, καὶ ἀπεκρινόμην ἀστοχάστως εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ γέροντος, ἐνῶ ἡ ψυχὴ μου ἔψαλεν ἐνδομύχως τὸν παιᾶνά της, ἡ δὲ γῆ ὅλη ἐμεῖδία ἀντανακλῶσα τὸ φῶς ἐνός παρθενικοῦ βλέμματος. — Ἰναρίμη! — Οἱ παλμοὶ τῆς ἀκράτου χαρᾶς μου μετεδίδοντο εἰς τὴν περὶ ἐμὲ ἀτμοσφαῖραν καὶ ἐπαλλεν εὐφροσύνης ὁ γλυκὺς ἀῆρ γύρω μου.

Δύο ἡμέραι ἐπέρασαν οὕτω. Ὅσον ἀφηρημένος καὶ ἂν ἦμην, δὲν ἠδυνήθην ὅμως νὰ μὴ παρατηρήσω τὴν ἀλλαγὴν τῆς πρὸς ἐμὲ συμπεριφορᾶς τοῦ Ἀριστείδου. Δὲν μὲ ἠνόχλει πλέον μὲ τὴν προτέραν φορτικὴν οἰκειότητά του, ἀλλὰ μοῦ ἐπεδείκνυε αὐθάδη καὶ φιλύποπτον σκαλιότητα. Δὲν τὸν ἐλάμβανα εἰς σημειώσιν, ἀλλ' ἐθαύμαζα ὅμως τὴν ὀξυδερχεῖάν του. Πόθεν ἐμάντευσεν ὅτι εἶχε λόγον νὰ μὲ ὑποπτεύεται ἢ νὰ μὲ φοβῆται;

Ἡ δὲ Ἀνοντυσιὰτα ἀπέδιδε τὴν ἀνάκτησιν τῆς υγείας μου καὶ τὴν ἥσυχον εὐθυμίαν μου εἰς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ κελοῦ ἀέρος τῆς πατρίδος της.

Με προσηγόρευε πάντοτε με τὸ φιλικόν της μειδιάμα, καὶ ἐνίοτε ἐθώπευε μητρικῶς τὴν χειρὰ μου. Με ἔτερεπεν ἡ ἀθόρυβος ἐνεργητικότης της καὶ ἡ ἡρεμὸς αὐτάρκειά της. Φαντάζομαι ὅτι τοὺς ζωηροὺς μαύρους ὀφθαλμούς της δὲν ἐσκίασαν ποτὲ δάκρυα διὰ τὸν ἑαυτὸν της, καὶ ὅτι τὰς ἐπὶ τοῦ μελαχρινοῦ της μετώπου γραμμὰς δὲν ἐχάραξαν οὔτε λύπαι οὔτε φροντίδες ἡθικαί, ἀλλὰ μόνη ἡ ὑγίης, τακτικῆ καὶ ἀδιάκοπος ἐργασία. Μοῦ ἤρεσκε νὰ τὴν βλέπω φέρουσαν τὸ νερόν ἀπὸ τὴν βρύσιν τοῦ χωρίου, ἢ νὰ ἐτοιμάζῃ τὴν τράπεζαν, χωρὶς βίαν, χωρὶς ἀνησυχίαν, ἀλλὰ με τὴν τάξιν καὶ τὴν ἀκρίβειαν πολυχρονίου ἔξωτος.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡσθάνομην ὅτι ὁ Κορ Τελάχας δὲν ἔπαυε σπουδάζων με καὶ ὅτι ἐκέρδιζα ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὴν εὐμένειάν του.

Τὴν τρίτην ἡμέραν ἀφοῦ εἶδα τὴν Ἰναρίμην, ἐνῶ ἐκαθήμην τὴν αὐγὴν ἐπὶ τοῦ ἐξώστου, καπνίζων καὶ ἀπολαύων τὴν τέρψιν τοῦ πρωϊνοῦ ἡλίου, ἦλθε ὁ γέρον πλῆσιόν μου. Ἡ καρδιά μου δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ υποφέρῃ τὸ βάρος τῆς σιωπῆς καὶ τοῦ χωρισμοῦ, καὶ ὁ πόνος της ἐπὶ τέλους ἀνῆλθεν εἰς τὴν γλώσσάν μου.

— Θὰ μείνῃ πολὺ ἀκόμῃ εἰς Μουσουλὸν ἡ κόρη σας; ἠρώτησα, συναισθανόμενος ὅτι ἔτρεμεν ἡ φωνή μου.

— Δὲν ἤξεύρω κ' ἐγὼ καλὰ καλὰ, ἀπεκρίθη ὁ γέρον ἡσύχως.

— Κύριε Τελάχα, θὰ σὰς ζητήσω μίαν χάριν· μεγαλειτέρα δὲν εἶναι δυνατόν νὰ σὰς ζητηθῇ.

Τὸν ἔβλεπα κατὰ πρόσωπον ἐνῶ ὠμίλουν, καὶ ἐγνώριζα ὅτι ἤμην ὠχρὸς, κἄτωχρος.

— Θέλετε νὰ ἰδῆτε τὴν κόρην μου; εἶπε σοβαρῶς.

— Τὴν εἶδα. Θέλω νὰ υπάγωμεν μαζὴ νὰ τὴν εὐρώμεν.

Ὁ γέρον ἔμεινε εἰς τὸ κάθισμά του, ἀκίνητος ὡς ἄγαλμα. Μετ' ὀλίγον, ἐσηκώθη καὶ ἐπεριπάτει ἐπὶ τοῦ ἐξώστου βυθισμένος εἰς σκέψεις.

Μετὰ σιωπὴν, ἡ ὁποία μοῦ ἐφάνη ἀτελεύτητος, ἐστάθη καταντικρὺ μου, βλέπων με ἀσκαρδαμυκτί. Ἀνύψωσε διὰ μιᾶς τὴν κεφαλὴν, ὡς νὰ ἔλαβεν ἐπὶ τέλους ἀπόφασιν μεγάλην, καὶ με τὴν μίαν χεῖρα ἐπὶ τοῦ πώγωνός του, ἔθεσε τὴν ἄλλην εἰς τὸν ὦμόν μου.

— Διατί ὄχι, εἶπε καὶ ἐκάθησε πάλιν πλησίον μου.

— Πῶς τὸ λέγετε τοῦτο, Κύριε Τελάχα, ἠρώτησα δυσανασχετῶν.

— Ἐκατάλαβα, εἶπεν ὁ γέρον μειδιῶν. Με ἤθελες νὰ ἐρωτήσω «Διατί;» ἀντὶ νὰ εἰπῶ «Διατί ὄχι.» Ἐχεῖς δίκαιον. Διατί;

— Διατί, ἀνέκραξα! Διότι τὴν ἀγαπῶ! Διότι εὐρίσκομαι ἐδῶ καὶ διότι αἰσθάνομαι ὅτι εἶναι ἰδική μου!

— Σιγὰ σιγὰ, φίλε μου, εἶπε, καὶ μοῦ ἐθώπευσε τὴν χεῖρα καθησυχαστικῶς. — Μοῦ φαίνεται, ἐπρόσθεσε, ὅτι διὰ Γερμανόν, εἶσαι παραπολὺ ὀρμητικὸς. Τὸ νὰ ἐνθουσιασθῇς ἄμα εἶδες τὴν κόρην μου, τὸ εὐρίσκω φυσικόν. Τὸ νὰ ἐπιθυμῇς σφοδρῶς νὰ τὴν ἰδῇς καὶ πάλιν, δὲν εἶναι διόλου παράδοξον. Ἀλλὰ τὸ ν' ἀποφασίσῃς διὰ μιᾶς καὶ με τόσον πάθος ὅτι εἶναι ἰδική σου καὶ εἶσαι ἰδικός της... φίλε μου, φίλε μου, δὲν τὸ ἤθελα ν' ἀγαπήθῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ Ἰναρίμη. Ἀπὸ σκηνὰς τρικυμιώδεις, ἀπὸ τοὺς ὀρμητικὸς κυματισμοὺς τῶν παθῶν ἤθελον νὰ τὴν προφυλάξω, καθὼς ἀπὸ κάθε ἄλλην ἐπιβλαβὴ ἐπίδρασιν. Τὸν ῥωμαντικὸν ἔρωτα θεωρῶ ὡς τὴν μᾶλλον ἐξευτελιστικὴν δουλείαν εἰς τὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος ἡμπορεῖ νὰ ὑποπέσῃ. Τοιούτου υπερβολικοῦ αἰσθήματος καταδικάζω καὶ τὰς ἀλόγους ἀπελπισίας καὶ τὰς υπερμέτρους προσδοκίας. Αἱ ὀλέθριαί του συνέπειαι εἶναι ἀνυπολόγιστοι, καὶ ἐφ' ἡμέρα τὰ ὀλίγα ἀγαθὰ του.

— Ἀλλὰ τὴν σύζυγόν σας, υπέλαβα, τὴν μῆτέρα τῆς Ἰναρίμης, δὲν τὴν ἠγαπήσατε με τοιοῦτον ῥωμαντικὸν ἔρωτα;

— Ὁχι, φίλε μου. Τὴν ἠγάπησα με τὴν ἀνεκτίμητον ἀγάπην, τὴν στηριζομένην ἐπὶ ἡσύχου καὶ λελογισμένης ἐκτιμήσεως, ἐπὶ ἀμοιβαίας ψυχικῆς κλίσεως. Ἐὰν δὲν μοῦ τὴν ἀφῆρπαζεν ἡ εἰμαρμένη, θὰ κατέβαλλα πᾶσαν προσπάθειαν διὰ νὰ τὴν προφυλάξω ἀπὸ τὰς προσβολὰς τῆς λύπης, ἀπὸ πᾶσαν ὀδυνηρὰν δοκιμασίαν. Μοῦ ἦτο προσφιλες ὡς ἐξ ὕψους εὐλογία, καὶ ἡ λύπη μου ἦτο ἄμετρος ὅταν τὴν ἔχασα, ἀλλὰ δὲν τὴν ἠγάπησα με τὴν τυφλὴν ὀρμὴν πάθους ἀχαλινώτου, ἡ ψυχὴ μου δὲν ἀνέλυσε εἰς τὴν φλόγα τοῦ πόθου. Τὴν ἐπόθησα εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ βίου, καθὼς ποθεῖ κανεὶς τὴν σκιάν εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡμέρας.

— Ἀχ, κύριέ μου, μὴ κρίνετε ὅλους τοὺς ἀνθρώπους κατὰ τὸ ὕψηλόν τοῦτο καὶ ὑπεράνθρωπον μέτρον. Δὲν εἴμεθα ὅλοι σοφοί. Τὰ πάθη τῆς νεότητος ὀμιλοῦν με ὀρμὴν ἀκάθεκτον, ὅσον καὶ ἂν τ' ἀλυσσοδέσωμεν με τὰ δεσμὰ τῆς σκέψεως καὶ τῆς εὐπρεπείας, καὶ δὲν βλέπω τίποτε ἐξευτελιστικόν ἢ ἄξιον καταδίκης εἰς τὴν ζωηρὰν φωνὴν των. Ἐὰν τὸ πάθος εἶναι ἡ πηγὴ τοῦ ἔρωτος, μὴ διὰ τοῦτο χάνῃ ὁ ἔρως τὸ ὕψος καὶ τὴν ἀγνότητά του; Ἀν ἐξ ἐνὸς προβάλλῃ ἀξιώσεις, μὴ ἐξ ἄλλου δὲν ὑποβάλλεται εἰς θυσίας; Χάριν τοῦ ἔρωτος τὸν ὁποῖον καταδικάζετε, ἄνδρες γενναῖοι ἀφηγοῦν τὸν θάνατον, — διὰ δὲ τὴν γυναῖκα ὑπάρχει θυσία ὠραιοτέρα ἢ νὰ ὑποταχθῇ εἰς τοιοῦτον ἔρωτα;

— Οὔτε θάνατος χρειάζεται οὔτε θυσίαι. Τὰ λογικὰ ὄντα χρεωστοῦν νὰ παραδῶνται τὰς ἀποφάσεις τῆς εἰμαρμένης με μέτρον καὶ φρόνησιν καὶ νὰ συμμορφώνωνται ἡσύχως με τοὺς νό-

μούς τῆς φύσεως, — ὅχι νὰ παρασύρονται ἀπὸ τὰ ὀρμητικὰ πάθη των, καθὼς φύλλα ρθινοπωρινὰ ἀπὸ τὴν πνοὴν τῆς καταιγίδος.

— Ἀλλ' ἂν εἶναι ἀπόφασις τῆς εἰμαρμένης ν' ἀγαπήσω τὴν Ἰναρίμην; Νὰ μὴν ὑπακούσω;

— Ἐσο μετριοπαθής, τοῦτο μόνον σοῦ ζητῶ. Ἐσο καὶ δίκαιος, καὶ ὅσον φρόνιμος ἤμπορεῖ νὰ εἶναι νέος τυφλωμένος καθὼς σὺ τώρα.

Λέγων αὐτὰ ὁ Τελάχας δὲν ἐραίνεται καταδικάζων ἀνεπιφυλάκτως τὸν ἐνθουσιασμόν μου.

— Πότε θὰ συγκατατεθῇτε, ἡρώτησα, νὰ βάλετε εἰς δοκιμασίαν τὴν μετριοπάθειαν καὶ τὴν φρόνησίν μου;

— Αὐριοῦν τὸ πρῶτ' πηγαίνωμεν εἰς Μουσουλοῦν.

Αὐριοῦν, Ἰναρίμη! Αὐριοῦν! Δὲν ἡδυνάμην νὰ σκεφθῶ τίποτε ἄλλο. Αὐριοῦν! Καὶ ἐμέτρων τὰς ὥρας μὲ τὴν καρδίαν πότε συστελλομένην ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν τῆς ἀβεβαιότητος, καὶ ἄλλοτε ἀναπετερομένην εἰς τῆς προσδοκίας τὰ ὄνειρα. Ὅλην τὴν νύκτα ἐπεριπάτουν ἄνω κάτω ἐπὶ τοῦ ἐξώστου καὶ ἔβλεπα τὰ ἄστρα, λαμπρὰ καὶ ποικίλα καθὼς αἱ ἐλπίδες αἱ ὁποῖαι ἡγείροντο καὶ ἐκυμαίνοντο καὶ ἐπέτων γύρω μου. — Ὡ, οὐρανὲ γοητευτικὲ τῶν ὥραίων νυκτῶν τοῦ Αἰγαίου! — Ὁ ἀπέχων φλοῖσθος τῆς θαλάσσης διακόπτει μόνος τὴν σιωπὴν, — ὁ πυκνὸς πέπλος τῶν κοιλάδων ὑψούμενος περιβάλλει καὶ τοὺς σκιεροὺς λόρους, — τὸ γόητρον τῆς κοιμωμένης φύσεως εἰσδύει εἰς τὴν ἀδημονοῦσαν ψυχὴν καὶ τὴν πλημμυρίζει μὲ ἀνάμικτα αἰσθήματα γαλήνης καὶ ἀγωνίας.

Τὸ λυκαυγὲς ἤρχισε βαθμηδὸν νὰ ἀνέρῃ, — τὰ ἄστρα ὠχρίασαν καὶ ὡς λύγνοι σβυνόμενοι ἐξηλείφθησαν τὸ ἔν μετὰ τὸ ἄλλο ἀπὸ τὸ ἀμαυρὸν στερέωμα ἀφίοντα ἔχνη γαλακτώδη ἐκεῖ ὅπου ἔλαμπον πρὶν χρυσαῖ. Μετ' ὀλίγον, προέβαλεν ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος, πρὸς ἀνατολάς, τοξοειδὲς ἐρυθρὸν νέφος φωτίζον τὴν ἀργυρὰν θάλασσαν κάτωθεν του, καὶ ἄνωθεν τῆς πορφύρας ἐκεῖνης γεφύρας ἐφάνη ὁ ἥλιος, ὡς σφαῖρα φωτὸς ζωντανοῦ ἀπλουμένου διὰ μιᾶς ἐπὶ τῆς ὠχρᾶς φύσεως. Καὶ τὰ πτηνὰ εἰς τοὺς κήπους ἤρχισαν τὴν ζωηρὰν μελωδίαν των, καὶ εἰς τὰ πράσινα ἐπάνω φύλλα ἐστίλθον ὡς κρύσταλλα λαμπρὰ αἱ σταγόνες τῆς νυκτερινῆς δρόσου. Ἀνέτειλεν ἡ ἡμέρα, ἡ ἡμέρα μου, Ἰναρίμη, καὶ ἡ ἰδική σου ἡμέρα!

Τὸ ψυχρὸν μου λουτρὸν ἀνεπλήρωσε τὴν ἑλ-λειψίν ὑπνοῦ.

— Ἐξύπνησες ἐνωρίς, μὲ εἶπεν ὁ Κος Τελάχας, ὅτε εἰσῆλθα εἰς τὴν μικρὰν αἰθουσαν ὅπου ἔπινε τὸν καφέν του. — Καὶ ὅμως νομίζω ὅτι σὲ ἤκουσα νὰ περιπατῆς εἰς τὸν ἐξώστην τὴν νύκτα, πολὺ ἀργά.

Μετὰ τὸ πρόγευμα ἀνέβημεν εἰς τὰ ζῶα καὶ διήλθομεν τὸ χωρίον τῆς Εὐνάρας. Πρὸς ἄκρην μου εὐχαρίστησιν, ὁ Ἀριστείδης δὲν μὲς συνώδευε

αὐτὴν τὴν φορὰν. Ἀφήκαμεν ὀπίσω μας τὴν ἐπισκοπὴν καὶ τοὺς κήπους, καὶ τὰς μικρὰς ἐξοχικὰς οἰκίας μὲ τοὺς περιστρεφώνας, τοὺς ἐξώστας καὶ τὰ ἄνθη των, ἐπεράσαμεν κάτωθεν τοῦ Κάστρου, τὸ ὁποῖον ἐκ τοῦ πλησίον φαίνεται ἐπιβλητικώτερον ἔτι ἢ μακρόθεν, καὶ ἐπροχωρήσαμεν πέραν τῶν ἐρείπιων τοῦ Ἐξοδούργου. Ἐκεῖθεν ἠπλοῦτο ἐνώπιόν μας, ὡς μεγαλοπρεπὲς πανόραμα, σειρὰ κοιλάδων χλοερῶν περιβαλλομένων ἀπὸ λόφους, καὶ κῆποι καὶ ἀμπελώνες καὶ ἐλαιῶνες, καὶ χωρία διάφορα.

Ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὁ οὐρανὸς ἦτο σκεπασμένος μὲ ἐλαφρὰ σύννεφα. Καθόσον ἐπλησιάζομεν εἰς Μουσουλοῦν, λεπτὴ ὁμίχλη καταβαίνουσα βαθμηδὸν ἀπὸ τὰς ὑψηλοτέρας κορυφὰς ἐπεκάθισεν ὑγρὰ εἰς ὅλην τὴν ἑκτασιν γύρω μας καὶ ἀπέκρυψε τὴν θέαν.

Ἐφθάσαμεν εἰς Μουσουλοῦν καταβρεγμένοι.

Δὲν εἶναι πολὺ εὐχάριστον νὰ παρουσιασθῇ τις μουσκευμένος ἐνώπιον τῆς λατρευτῆς του, ὥστε δὲν δυσηρεστήθην πολὺ μαθὼν ὅτι ἡ Ἰναρίμη καὶ ἡ θεὰ τῆς δὲν ἦσαν εἰς τὴν οἰκίαν ὅτε ἐφθάσαμεν. Μὰς ὑπέδεχθη μία γραῖα καὶ μὰς ὠδήγησεν εἰς τὴν αἰθουσαν, ὅπου μὰς ἔφερε κονιάκ καὶ μὰς ἄφησεν ἔπειτα μόνους ν' ἀκούωμεν τὸν φοβερὸν συριγγμὸν τοῦ ἀνέμου, ὁ ὁποῖος ἐκτύπα τὸ παράθυρον καὶ μοῦ ἐπάγωνε τοὺς πόδας εἰσερχόμενος ἐντὸς τοῦ δωματίου ἀπὸ τὰς χαρμακάδας τῶν πέντε θυρῶν του ἢ βροχὴ ὅμως δὲν ἐμπόδισε τοὺς κατοίκους τοῦ χωρίου νὰ ἑλθῶσι μετ' ὀλίγον κατ' ἀλληλοδιαδόχους ὁμάδας πρὸς ἐπισκόπησιν τοῦ νεοελθόντος ξένου. Τὸ θέαμα ἦτο δι' αὐτοὺς ἐνδιαφέρον καθὸ ἀσύνηθες, παρείχετο δὲ καὶ δωρεάν, ὥστε ἐπωφελοῦντο προθύμως τῆς εὐκαιρίας, ἡ δὲ γραῖα, ὑπερηφάνουμένη ὡς χορηγὸς τοῦ θεάματος, μὲ ἐπεδείκνυε καὶ μὲ ἐπεξήγει εἰς τοὺς θεατὰς, χάσκοντας ἐνώπιόν μου καὶ βωθοὺς ὡς ἀγάλματα. Ἐχασα ἐπὶ τέλους τὴν ὑπομονὴν καὶ ἐγερθεὶς ἐβάδισα πρὸς τὸ παράθυρον. Ὁ Κος Τελάχας ἐνόησε τὴν δυσἀρέσκειάν μου καὶ ἀπέπεμψε διὰ νεύματος τοὺς ἀδιακρίτους θαυμαστάς μου.

Ἡ βροχὴ ἐπιπτεν ἤδη ραγδαία, ὁ οὐρανὸς ἦτο ὅλος ἐν νέφος ἄχρουν, τὰ δένδρα ἐραίνοντο ὡς φάσματα. Εἰς ἐν ὑψώμα παρέκει ὀλίγα ζῶα συν-εσφίγγοντο τρέμοντα, εἰς δὲ τὴν μαρμαρόστρωτον αὐλὴν ὑπὸ τὸ παράθυρον ἡ βροχὴ ἐσχημάτιζε μικρὰς λίμνας μεταξὺ τῶν πλακῶν. Ποῦ ἦτο τῆς αὐγῆς ἡ ὠραιότης, καὶ ποῦ ἡ ἀγαλλίασις τῆς καρδίας μου!

— Ἐλπίζω ὅτι ἡ κόρη σας δὲν εἶναι ἔξω μὲ αὐτὴν τὴν βροχὴν, εἶπα στραφεὶς πρὸς τὸν Κον Τελάχαν.

— Ὅχι, εἶναι εἰς τὴν Στενὴν. Ἐπῆγαν ἐκεῖ μὲ τὴν θεῖαν τῆς πρὸς ἐπίσκεψιν μιᾶς ἀσθενοῦς.

Ἐκάθισα ἐπὶ τοῦ σοφᾶ καὶ ἐκύτταζα τὸ δω-

μάτιον γύρω μου· πόσον διέφερε ἀπὸ τὴν εὐ-
πρεπῇ αἰθούσαν τοῦ Κου Τελάχου! Τὸ πάτωμα
ἦτο λερωμένον ἀπὸ τοὺς λασπωμένους πόδας τῶν
πρὸ ὀλίγου ἐλθόντων χωρικῶν καὶ ἐπὶ τῶν σανί-
δων ρυάκια μικρὰ ἔρρεον ἀπὸ τὰς ὀμβρέλας μας.
Αἱ δοκοὶ τῆς ὀροφῆς ἐστηρίζοντο ἄβαφοι ἐπὶ τῶν
ἀσβεστωμένων τοίχων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἦσαν ποῦ
καὶ ποῦ καρφωμένοι πρόστυχοι χρωμολιθογρα-
φίαι. Εἰς χειρότερον μέρος δὲν ἦτο δυνατόν νὰ
περιμένῃ τις τὴν ἀγαπητὴν του! Καὶ ἐκτὸς τού-
του, ἡ αἰσθησις τῆς ὑγρασίας, ὁ ἀκατάπαυστος
κρότος τῆς βροχῆς ἐπὶ τῶν παραθύρων, τοῦ ἀνέ-
μου ἡ βοή, ἡ θλιβερὰ ὄψις τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς
γῆς... Ἀπερίγραπτος στενοχωρία μ' ἐπέβη, — μου
ἤρχετο νὰ κλαῦσω, — ἡ καρδιά μου ἦτο βαρεῖα
καὶ μαύρη ὅσον καὶ ἡ βροχερὰ ἔξω ἀτμοσφαῖρα.

Εἰς τὰς δώδεκα μᾶς ἔφερον τὸ γεῦμα. Ὁ Κος
Τελάχας ἔφαγεν ὡς φιλόσοφος. — Ἐτρωγα κ'
ἐγὼ μηχανικῶς, ἀλλ' ὁ νοῦς μου ἦτο ἀλλοῦ·
ἐπρόσεχα μὴ ἴδω, μὴ ἀκούσω τὸ ἐλάχιστον ση-
μεῖον ὅτι ἔρχεται ἡ Ἰναρίμη. Ἐνῶ ἔπινα τὸν
καφέν, παρετήρησα περιχαρὴς ὅτι ἡ ἄχρους ὀμί-
χλη ἀνεσηκόνετο ταχέως καὶ διελύετο, ὑψηλὰ δὲ
ὁ οὐρανὸς ἤρχιζε ν' ἀνοίγῃ καὶ νὰ χρωματίζεται
ποῦ καὶ ποῦ. Ὁ ἥλιος διεπέρα ὀλίγον κατ' ὀλί-
γον τὸν βαρὺν πέπλον τῶν νεφῶν, ὥσῃ νὰ ἤθελε
νὰ στεγνωσῇ τὴν γῆν μετὰ τὸν κατακλυσμὸν τῆς.
Ἐξαίρνης εἰς τὴν λιθόστρωτον ὁδὸν τοῦ χωρίου
ἀντήχησε κρότος πετάλων, καὶ ὁ Κος Τελάχας
ἠγέρθη καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου. Ἐπλησίασα
εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἐκρύφθην ὀπίσθεν τοῦ παρα-
πετάσματος. Ὁ γέρον μὲ εἶχεν ὑποσχέσθῃ, κατ'
ἐπίμονον παρακλήσιν μου, νὰ μὲ ἀφήσῃ μίαν
στιγμὴν μόνον μὲ τὴν Ἰναρίμην προτοῦ μὲ πα-
ρουσιάσῃ εἰς τὴν θείαν τῆς.

Εἶδα μεγαλόσωμον εὐσαρκον γυναῖκα εἰσερχο-
μένην εἰς τὸ δωμάτιον. Ἐφόρει βαθύ κυανοῦν
ἐπικωρόρι, ἀπέθεσε τὴν ὀμβρέλαν τῆς εἰς τὴν
ἀπέναντι τοῦ παραθύρου μου γωνίαν μὲ βραδύ-
τητα ἀπελπιστικὴν. Ἐκύτταξα ὀπισθὲν τῆς καὶ
εἶδα τὴν Ἰναρίμην. Εἶχεν εἰς τοὺς ὤμους τῆς
πελερίναν καστανὴν δεμένην εἰς τὸν λαϊμόν τῆς
μὲ δεσίματα κόκκινα. Κουκούλα κόκκινη ἐσκέ-
παζε τὴν ὠραίαν κεφαλὴν τῆς, καὶ ἡ ταχύτης
τῆς πορείας εἶχε κοκκινίσῃ τὰς παρεῖάς τῆς.

Ἐστάθη εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου καὶ ἐκύτ-
ταξε τὸν πατέρα τῆς μὲ βλέμμα ἐκράζον ἀπο-
ρίαν. Ἐνευσεν ἐκείνος καθησυχαστικῶς, τῆς εἶπε
νὰ τὸν περιμένῃ ἐκεῖ καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου
μὲ τὴν ἀδελφὴν του.

Ἐκαμα ἔν βῆμα ἐκ τοῦ κρυφῶνός μου. Ἡ
στιγμὴ ἦτο τόσον ἐπίσημος, τόσον συγκινητικὴ,
ὥστε οὔτε μοῦ ἤλθεν ἡ ἰδέα νὰ ὀμιλήσω. Ἐστά-
θην ἐκεῖ ἐμπρὸς τῆς καὶ τὴν ἐβλεπα, καθὼς ποτὲ
μου δὲν εἶδα γυναῖκα καὶ ἔπειτα εἶπα μόνον:
Ἰναρίμη!

Ἐτεῖνα πρὸς αὐτὴν τὰς δύο χεῖρας. Ἐστράφη
καί, χωρὶς νὰ κινηθῇ, μὲ παρετήρησε. Οἱ ὀφθαλ-
μοὶ τῆς μοῦ ἐφάνησαν καὶ πάλιν ὡς ὀφθαλμοὶ
πλημμυρισμένοι ἀπὸ φῶς ἦσαν διαυγεῖς ὡς ἡ
ψυχὴ τῆς καὶ ἐδέσμευον τοὺς ἰδικούς μου εἰς πρό-
θυμον δουλείαν.

— Ἰναρίμη, ἐψιθύρισα ἐκ δευτέρου.

Αἱ χεῖρές μας ἠνώθησαν μόναι των, ἐνῶ ἀντι-
κρῦζοντο τὰ βλέμματά μας.

— Δὲν μοῦ ὀμιλήσες, Ἰναρίμη.

— Ποῖος εἴσθε, ἠρώτησεν ἀφελῶς.

— Δὲν σοῦ τὸ λέγει ἡ καρδιά σου, Ἰναρίμη;

Εἰς τὸ ὑπερήφανον μέτωπόν τῆς ἐπέρασε κατὶ
ὡς νέφος φόβου. Ἀπέσυρε διὰ μιᾶς τὰς χεῖράς
τῆς ἀπὸ τὰς ἰδικάς μου, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς
ἔμειναν στλωμένοι εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου, ὥσῃ
νὰ ἐξῆτει εἰς τὸ βάθος των τὴν λύσιν τῆς ἀπο-
ρίας τῆς.

— ὦ, φοβοῦμαι, ἐψιθύρισε καὶ ἐπεχύθη εἰς τὸ
πρόσωπόν τῆς ἀνέκφραστος ἀδημονία.

— Ὅχι ἐμένα, Ἰναρίμη, ὅχι ἐμένα, εἶπα πε-
ριπαθὴς πλησιάσας πρὸς αὐτήν.

Προτοῦ σκεφθῶμεν κ' ἐκεῖνη κ' ἐγὼ ν' ἀντι-
σταθῶμεν εἰς τὴν μυστηριώδη ἀκαταμάχητον
δύναμιν ἡ ὁποία μᾶς εἴλκεν ἀμοιβαίως, ἡ Ἰνα-
ρίμη ἦτο εἰς τὰς ἀγκάλας μου καὶ τὰ χεῖλη μας
ἠνώθησαν.»

[Ἐπεται συνέχεια]

Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν ὑπὸ Δ. Β.

ΕΞ ΕΡΓΩΝ ΤΟΥ ΠΕΝΑΝ

Τὰ κατωτέρω δύο τεμάχια, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ δεύ-
τερον εἶνε ἡ γνωστὴ ἀφιέρωσις ἡ προτασσομένη τοῦ
«Βίου τοῦ Ἰησοῦ», μετεφράσθαι ἐκ πλουσίας συλ-
λογῆς χωρίων ἀπεσπασμένων ἐκ τῶν ποικίλων συγγρα-
φῶν τοῦ Πενάν, τὰ ὁποία πρὸ τίνος ἐδημοσίευσεν γαλ-
λικόν τι εὐλλον. Νομίζομεν ὅτι μόνον ἡ γλώσσα τῆς
ποιήσεως δύναται νὰ ἀποδώσῃ σικάν τινα τῆς ἀρρήτου
αὐτῶν χάριτος.

Ἡ πεταλοῦδα

Γιατὶ ἓνα πρᾶγμα εἶνε προσωρινόν, δὲ μπορεῖς
νὰ εἰπῇς πῶς εἶνε μάταιον. Ὅλα εἶνε προσωρινά,
μὰ καμμὶὰ φορὰ τὰ προσωρινὰ εἶνε θεῖα. Κύτταξε
τὴν πεταλοῦδα· καλὰ καλὰ δὲν εἶνε ζωντανὸ
ζεχωριστό, ὅσον εἶνε καὶ οἱ ἄλλοι ζωντανοὶ
τοῦ λουλούδισμα. Ἡ πεταλοῦδα εἶν' ἓνας καιρὸς
τοῦ σκουληκινοῦ, καθὼς τὸ ἄνθος εἶνε μὴ διαβα-
τικὴ στιγμὴ τοῦ φουτοῦ. Ἀχαρο πλάσμα, ἐκεῖ
ποῦ φαίνεται, κὶ ἄψυχο καὶ ἀνόητο καὶ κατα-
δικασμένο, θαρρεῖς, νὰ ζῇ μέσα 'ς τὴ φύσιν μὲ μὴ
θαμπή, μίαν ἀσχημὴ ζωὴ, ἐξάρνα ζυπνάει. Τὸ
βαρὺ καὶ γλυστερό ἔντομο γίνεται φτερωτόν, αἰ-
θέριο· ἡ ζωὴ του ὅλη ἀέρινη· κομμάτι τῆς γῆς,
προστυχοζυμωμένο, γίνεται μουσαφίρης τοῦ ἀέρα
καὶ παιδί τῆς ἡμέρας. Ποιὸς ἔκαμε αὐτὸ τὸ
θαῦμα; Ἡ ἀγάπη.